Mircea Şerbănescu - VOCEA

Cazul a stârnit vâlvâ, transformându-se de la început într-o campanie de presă pe o temă ce mai fusese dezbătută în public la proporţii mondiale : aveau dreptul persoane sau instituţii particulare să păstreze ca secrete absolute importante descoperiri ştiinţifice care priveau umanitatea ? Opiniile se înfruntau zgomotos în paginile ziarelor de pretutindeni, la toate posturile de radio şi televiziune. Sateliţii abia mai răzbeau să facă faţă fluxului de cuvinte în acest domeniu.

Ce se întâmplase în ultimă instanţă de se ajunsese la acele polemici acerbe, cu atacanţi şi apărători la fel de fanatici ? Un institut de studii cosmice din America de Sud captase din imensitatea spaţiului o VOCE venind parcă de nicăieri şi de pretutindeni, şi în loc de a face cunoscut imediat acest fapt ieşit din comun, învăluise totul în taina cea mai desăvârşită. Cu toate acestea, printr-o ciudată întâmplare, o rază de lumină tot scăpase din plasa bine închisă în jurul faptului, destul ca ziariştii să se repeadă în zbor - şi la propriu şi la figurat - spre îndepărtatul oraş sudamerican, la vânătoare de ştiri senzaţionale.

Izbindu-se mereu de zidul tăcerii, armata de ziarişti se aşezase temeinic în asediu, mutând centrul de interes de la faptul în sine la cealaltă chestiune, clamând că nici un cercetător izolat sau institut ştiinţific, indiferent cui ar aparţine, nu are dreptul să pună sub obroc descoperiri sau argumente care interesează în cel mai înalt grad întreaga omenire. Căci era evident că o VOCE venită de nicăieri privea pe toţi locuitorii celor cinci continente.

Nu au lipsit nici aceia care să susţină şi să proclame autotputernicia secretului, primordialitatea celor care fac descoperiri ştiinţifice şi aşa mai departe, dar era evident că în cazul de faţă aşa ceva nu se putea susţine cu argumente prea convingătoare, între timp, transpiraseră şi alte amănunte în legătură cu VOCEA, încă atât de straşnic păstrată la secret. Se ştia de acum că VOCEA fusese captată intr-un flux de semne şi semnale cosmice obişnuite, într-un ansamblu indestructibil legat de lumea cosmică. „Cei care iubesc liniştea nopţilor, încântându-se de poezia stelelor şi a lunii, cei care mai cred în suavitatea dumnezeiască a muzicii sferelor, nici nu îşi închipuie măcar cât de „zgomotos" e acest spaţiu imens care înconjoară pământul până departe", astfel

scria un reporter, folosindu-se de informații la îndemânî în orice institut de cercetări din acest domeniu.

Oricum ar fi fost, presiunea extraordinară a opiniei publice de pretutindeni a obligat până la urmă institutul sud-american să se deschidă, organizând mai întâi o conferință de presă ca să mai salveze ce mai putea fi salvat. Se făcu un scurt istoric al captării. VOCEA venea fără îndoială din spațiul cosmic, nu se ştia cum, inclusă între celelalte semne care se aud sau se consemnează pe banda magnetică în impulsuri necontenite. Calitatea ei era cu totul alta decât a celorlalte sunete înregistrate în acelaşi timp, şocându-i prin autent/c/tatea umană pe care o reprezenta. Toate testele la care au supus-o până acum, demonstraseră fără putință de îndoială tocmai această autenticitate. Deşi exprimând o limbă necunoscută nouă, celor de azi, puțind veni din prezent sau din viitor, VOCEA suna „teribil de omeneşte" — cam aşa fusese formulată această uluitoare observație.

— Şi ce zice ? voi să ştie unul dintre ziarişti.

Tocmai aici e misterul : limba vorbită de VOCE ne este complet necunoscută, dar ea aparține fără îndoială umanității prin ton şi intonație. A fost analizată şi testată sub acest aspect. Ceea ce se ooate presupune în acest moment este că VOCEA tocmai rostea o invocație solemnă, sau un blestem într-un moment decisiv, fără să se poată preciza în ce sens anume. Unii erau dis-ouşi să se hazardeze presupunând o invocație pe un munte înalt, ceea ce ar şi explica — dacă acest lucru este posibil de explicat - şi rătăcirea ulterioară în spațiul cosmic.

— Cum n fost cu putință, şi cum a putut fi ea ..conservată", prin ce fenomen a întrebat un alt ziarist.

Nu suntem decât în domeniul presupunerilor. Noi am plecat de la interpretarea tonalității în care se exprimă VOCEA. Şi din acest punct de vedere ea este umană, cam atât se poate afirma cu oarecare certitudine. Numai omul poate invoca, rosti blesteme, întreba şi răspunde după reguli care sunt valabile pretutindeni, indiferent de limba în care se vorbeşte. „Dacă am fi avut mai mult răgaz şi mai multă linişte" — încercaseră să strecoare reprezentanții autorizați ai institutului sud-american, sperând să-şi apere încă o dată dreptul privitor la secret şi la primordialitate, deşi era o încercare timidă şi cam târzie. Se şi luase

în plan internațional hotărârea ca VOCEA să fie înregistrată pentru toate institutele ştiințifice de pe glob care ar dori aceasta, urmând ca cercetările să se facă peste tot, la ele participând savanți din cât mai multe țări.

În reportajele lor, ziariştii relataseră mai departe cum auziseră cu propriile urechi VOCEA ; bineînțeles, am urmărit şi noi — eu şi colegii de institut — mai înainte de a primi copia înregistrării, tot ce s-a spus acolo, încercând să ne facem o idee despre faptul în sine. Desigur, că un neajuns în calea înțelegerii mai exacte a fenomenului era însăşi fantezia ziariştilor, comparațiile şi poezia cu care se simțeau obligați sâ-şi împojțio-bească relatările. Dar ce moment tulburător, unic, ne-a fost oferit în ziua când am deschis containerul sosit pe calea aerului şi care ne era adresat ! Cum ne mai tremurau mâinile cu care am desfăcut încuietorile inoxidabile, ca să scoatem tubul închis în plumb în care se afla obiectul emoțiilor şi al nerăbdării noastre l Cum ne jucau în ochi luminițele unei tensiuni insuportabile, pe când pregăteam copia magnetică în aparate !

Apoi am apăsat cu grijă butonul de pornire, întrebându-ne chinuitor dacă am omis ceva, dacă nu am greşit cumva şi înregistrarea se va solda printr-o tăcere de moarte. Aşteptam încremeniți, respirând ca după o fugă zdravănă. Inima ne bătea nebuneşte, iar în tâmple apăsau toate nerăbdările posibile. Apoi au răsunat primele semnale cosmice, plasându-ne astfel în lumea firească muncii noastre, după care am început să auzim un vuiet, ceva care însemna un lucru deosebit, fără asemănare pentru urechile noastre. Să fi fost VOCEA, ne întrebam arşi de friguri. O ascultam?

Am reluat banda, am reluat-o încă de multe ori ca să ne putem da seama. Auzeam VOCEA. Umană, fără îndoială, ridicându-se şi cobo-rând, de parcă era smulsă de vânt şi purtată aiurea, intonând cu solemnitate, sau cu mânie, sau cu spaimă, nu înțelegeam încă, trebuia să mai repetăm experiența de mii şi mii de ori, în orice caz cuprinşi de fiori de nelinişte. VOCEA venea de cine ştie unde şi cine ştie când, călătorea, călătorea, călătorea ... Continuă să călătorească, acum printre noi, zbătându-se odată cu sângele şi simțirea noastră, parcă ne-am fi auzit pe noi înşine. Pe noi, înşine. VOCEA.